

ZVON

březen/march

2016

časopis krajanské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

He is risen

Anděl ODPUŠTĚNÍ

(Poselství shůry, Anselm Grün
vydalo Karmelitánské nakladatelství v Kostelním Vydří 2002)

Odpuštění a promíjení připomíná shovívavost. Někdo mě udeří a mně jako křesťanu nezbude nic jiného než odpustit. Nemusím se bránit. Musím odpustit i svým nejhorším nepřátelům. Anděl odpuštění tě nechce ponižovat a učinit bytost bezbrannou, naopak - chce tě osvobodit z moci lidí, kteří tě zraňovali a uráželi. Odpustit znamená vlastně pustit nepřítele, kterého už držím, a tak jej mám ve své moci. Škrtnout mu jeho dluh.

Při odpuštění není třeba potlačovat vlastní city: odpuštění stojí až na konci: přichází po hněvu, ne před ním. Abys mohl promíjet, musíš nejprve připustit bolest, kterou ti ten druhý připravil, ale neměl by ses ve své ráně vrtat, jinak bys zraňoval sám sebe. Potřebuješ si tudíž bolest nejen uvědomit, ale i rozzlobit se. Nech v sobě stoupat hněv proti tomu, kdo tě zranil; protože je silou, která tě bude distancovat od toho, kdo tě zranil; pomůže ti vytrhnout ze sebe toho, kdo ti ublížil.

Teprve když ses ho zbavil, budeš si umět říct: “Nu, i on je jen člověk. I on je jen poraněné dítě.” Nebo se budeš umět modlit s ukřižovaným Ježíšem: “Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí” (Lk 23, 34).

Snad si myslíš: však on ten druhý dobře ví, co činí, když mě zraňuje, když ve mně vyvolává pocity viny, když svou kritikou tvrdě odkrývá má citlivá místa. Samozřejmě ví, co dělá! Ale neví, co ti tím skutečně působí. Je natolik zajatcem vlastní povahy, svého strachu a zoufalství, že ani nemůže jinak. Musí tě ponižit, protože mu nezbyvá nic jiného, chce-li věřit ve svou velikost. Protože je sám “zamindrákovaný”, musí zmenšit druhé pod svou úroveň. Jakmile začneš takhle smýšlet, nebude už mít nad tebou žádnou moc. Teprve poté, co ses svým hněvem osvobodil z jeho moci, jsi schopen vskutku odpustit. Pak pocítíš, jak ti odpuštění udělá dobře, jak tě definitivně osvobodí z moci těch, kteří tě poranili.

Často trvá dost dlouho, než to dokážeme. Nepotlačujme své city. Jestliže tě opětovně zraňuje tvůj otec, distancuj se od něho a k tomu právě potřebuješ svůj hněv. Možná musí tvůj hněv ještě narůst, aby tě už otec svým autoritářstvím a deptáním nezasáhl. Pokud v tobě jeho zraňující nůž ještě vězí, nemůžeš odpouštět, protože tím by ses jen ještě více zraňoval a rozdíral svou ránu - a to by byl masochismus. Nejprve musíš toho druhého ze sebe dostat. Teprve pak můžeš skutečně odpustit. Prominout dříve by znamenalo jen vzdát se sebe samého, odevzdávat se zlému osudu. Pak ale musí nastat okamžik, kdy je skutečně nutno odpustit. Mnozí lidé se nemohou vyrovnat s těmi, kteří jim ublížili, protože jim nikdy neodpustili. Odpuštění tě osvobodí od ran, které ti zasadili lidé - a nakonec je zacelí.

V jednom kurzu jsem vyzval jeho účastníky, aby si představili tři lidi, kteří jim ublížili, a pak jim po pocitu bolesti a rozhořčení odpustili. Velmi intenzivně jsem cítil, kolik lidí ještě zápasí se starými ranami a vrtá se v nich.

Ti by potřebovali anděla odpuštění, aby se jejich rány zacelily, a aby se tak osvobodili od těch, kteří je stále ještě deprimují. Neodpuštěné urážky ochromují, vysávají energii, kterou potřebujeme pro život. Mnozí se neuzdravují jen proto, že to nepřenesli přes srdce a neodpustili. Anděl odpuštění ti ale poskytne čas - nechce od tebe více, než na co stačíš.

Není lidského soužití bez odpuštění. Protože ať chceme či nechceme, budeme se vždycky zraňovat. Budeme-li si vzájemná zranění stále účtovat, dostaneme se do bludného kruhu. Jestliže je bez přemýšlení přeskočíme, budou v nás plodit hořkost a agresi, a ta z nás při nějaké příležitosti vyvěře v podobě výčitek, kritiky a nevraživosti. Jednou to tomu druhému oplatíme a jedna vina zplodí další. Anděl odpuštění bludný kruh odplaty přetne. Pročistí atmosféru, a tak umožní i nám, zraňovaným a zraňujícím, lepší lidské soužití.

A PRAYER FOR COMPASSION Without Borders.
Titulek na přední straně The New York Times ze dne 18. února 2016. Na obrázku je postava žehnajícího papeže, stojícího na hranici mezi Mexikem a USA. Papež František sloužil poslední mši svatou na návštěvě Mexika 17. února v Ciudad Juarez, ve městě, které leží na hranici se Spojenými Státy. Na druhé straně řeky Rio Grande leží El Paso, TX. Papež, mimo jiné, v přeneseném slova smyslu žádal otevřené srdce (posunutí hranice) všech k otázce migrace.

Tak jako jsme v minulém čísle uvažovali o “nečasu”, který má základ v nebi, tak také je to podobné s “hranicemi”. U Boha, a tudíž v nebi, neexistují hranice. Bůh je bez hranic, ani jeho láska, ani milosrdenství, neznají hranic. My lidé musíme vytvářet určité hranice v životě jednotlivce, skupiny a národů, protože to jinak bohužel nejde.

Hranice si musíme vytvářet i proto, abychom nebyli ovlivňováni lidmi, kteří to s námi nemyslí dobře. To také dělají rodiče, když vychovávají své děti a zakazují jim stýkat se s neslušnými a zlými kamarády. Později to také jako dospělí lidé děláme sami. Ve společenském životě si vytváříme hranice skupiny lidí s určitými zájmy. Ještě ve větším měřítku vytváříme hranice pro národ, který má stejnou řeč nebo stejnou kulturu. Jak víme z dějin, mnohokrát si silnější národ podrobil národ slabší a vnutil mu své představy a “hranice”. Uvedme si malý příklad. Po 1. světové válce se Osmanská říše rozdělila

uměle na několik států a hranice probíhají dodneška přes území různých kmenů a národních menšin (např. Kurdové). A tak území, které bylo bez hranic, dnes omezuje volný přechod. Abychom však nezůstali jenom u vytváření hranic, máme také příklady rušení hranic a vytváření volného prostoru. Zářným příkladem je Evropská unie (EU). Není proto divu, že národy, které zrušily hranice, jsou národy s hlubokou křesťanskou tradicí. Právě křesťanství výrazně napomáhá při rušení hranic jakéhokoliv typu. Kdyby byly země EU spojené jenom na základě ekonomickém, mohli bychom silně pochybovat o fungování celého projektu. EU, jak už bylo řečeno, je také založená na křesťanské kultuře a minulosti.

Pojďme však mluvit o hranicích z duchovního hlediska, to, které má na mysli Bůh - papež František a všichni následovníci Ježíše Krista. Posunou-li se hranice v srdci člověka, pak se posune i hranice lidského jednání, v národě, v politice...

Prvním výraznějším prolomením hranice mezi člověkem a Bohem nastalo někdy za doby Abraháma, jak nám to popisuje Bible. Dalším a konečným prolomením hranice mezi člověkem a Bohem - bylo narození Božího Syna Ježíše Krista. Ten nepřišel jenom pro židovský národ, ale pro všechny, kdo v něho věří. Celá plejáda následovníků Krista bořila a boří hranice národů, barvy, rasy. Nejdříve to pochopil sv. Pavel, když říká: *“Potom už není Řek a Žid, obřezaný a neobřezaný, barbar, divoch, otrok a svobodný – ale všechno a ve všech Kristus.”* (Kol 3,11)

Tak v duchu Ježíše Krista se mohl vrátit přes hranice nazpět z Anglie do Irska sv. Patrik (5 století) a hlásat tam evangelium, i když předtím tam byl jako otrok. Sv. František Xaverský odjíždí hlásat evangelium do Indie, Japonska a Číny. Hranice a obtíže cestování se stávají méně obtížné na základě poselství, které přináší evangelium. Sv. John de Brébeuf S.J. v 17. století přinesl evangelium kanadským indiánům. Ti ho mučili a usekli mu několik prstů na ruku. Podařilo se mu uprchnout a vrátit se zpět do Francie, odkud pocházel. Po několika měsících se vrací zpět a umírá mučednickou smrtí. Kde se v něm našla síla překonat hranice moře a bolesti? Abychom nemluvili jen o katolických hrdinech. Dietrich Bonhoeffer, evangelický kněz, se jasně postavil proti Hitlerovi. Toto je jeho vyznání víry, dříve než byl popraven ve vězení.

Věřím, že Bůh ze všeho, i z toho největšího zla, může a chce učinit dobro. K tomu potřebuje lidi, kteří věří, že všechny věci mohou posloužit k dobrému. Věřím, že v každé tísní nám Bůh chce dát tolik síly odolat, kolik jí potřebujeme. Ale nedává ji předem, abychom se nespolehali sami na sebe, ale na jen něj samotného. V takové víře musí být překonán každý strach z budoucnosti. Věřím, že ani naše chyby a omyly nejsou nadarmo, a že pro Boha není o nic těžší se vypořádat s nimi než s našimi domněle

dobrymi skutky. Věřím, že Bůh není žádným nadčasovým osudem, nýbrž že čeká a odpovídá na upřímné modlitby a odpovědné činy.

Takže to byli velikáni křesťanství, ale co my, obyčejní lidé? Doba postní, bratři a sestry, slouží také k tomu, abychom posunuli hranice svého vnímání, viděli potřeby bližních a pomáhali druhým.

*Přeji Vám hezký čas strávený s časopisem ZVON
Fr. Antonín.*

The Loneliness of Lent

**We are lonely because we are incomplete
made for friendship, love and fullness**

Fr Robert McTeigue, SJ

Of all the pains that Jesus suffered in his passion, which pained him the most? I suspect it was the pain in his heart and soul. There are limits to immediate physical pain. One can faint and thereby have some distance from it. But *psychic* pain (that is, pain of heart and soul) can be unrelieved and immeasurable. It can linger and rage long after the painful event itself is gone. Psychic pain can seep into the depth of the soul and find hidden places to afflict, feed upon and grow. The pain of heart and soul can be the birth mother of the ugly twins of isolation and despair.

Reviewing the biblical accounts of Holy Thursday night through Good Friday, I see that the psychic pain that caused Jesus the most suffering was loneliness. In Matthew 26, we see that his closest friends, after pledging that they will remain faithful until death, could not stay awake with him in the garden of Olives, despite his repeated pleading. Judas betrayed him with a kiss, and the other apostles fled when the authorities arrived. Surely, Jesus suffered terrible loneliness, standing abandoned by his friends and surrounded by those who hated him.

After his arrest, Jesus stood with no advocate, no ally, not even a well-wisher taking up his cause before the Sanhedrin. Again, Jesus stands alone, separated from any who may have claimed to love him. Surely the heart of Jesus, the heart of perfect love, suffered terrible loneliness at that time.

In Luke 22, we read that Jesus looked at Peter just as Peter denied even knowing Jesus — just as Jesus had predicted. Surely it was no consolation to the lonely Jesus that he was right about Peter's denial.

In John 19, we read of Jesus lamenting from the cross, “I thirst.” It is not difficult to imagine that his thirst is not only for water but for love, for compassion and for souls.

Most poignant of all, perhaps, is to be found when we read in Mark 15 of Jesus crying out from the cross, his heart pierced by the pain of abandonment, a pain so great that he feels abandoned even by God. Surely such a pain is not exclusively a physical pain but a true and pervasive pain of heart and soul.

Why do I mention all this? I could turn from the words above to an urgent request to walk with Jesus this Lent in his loneliness, his thirst for love and souls, as we pray the stations of the cross or pray before the Blessed Sacrament. Such practices are always praiseworthy, especially during Lent, but I speak of the loneliness of Jesus with a different purpose in mind.

We know that the suffering Jesus can be found within our neighbor (Matt. 25:40). The saints have always urged us to perform the corporal and spiritual works of mercy for our neighbor for the love of Christ suffering within. Such works are always called for — especially during Lent.

My concern here is to alert us to the painful fact that we so very easily neglect the nearest neighbor wherein we might find Jesus, and that is our very selves. The loneliness that is inevitable in this fallen world afflicts Jesus in his heart and soul as he dwells within us.

Each one of us feels the sting of loneliness from time to time; some suffer from loneliness for a season; and it seems that some poor souls are afflicted by loneliness like a wound that refuses to heal. What a graced and fruitful Lent it would be if we lived the freedom and generosity needed to find and love Jesus compassionately suffering within us as we undergo our own passion of loneliness.

Why are we lonely? Because we are incomplete — made for friendship, love and fullness. Even at our human best we would be lonely, for there is a God-shaped hole in our hearts that cannot be filled in this life.

We are lonely because our culture is sick, teaching us to love things and use people, making idols out of creatures and objects in the hopes of beguiling our loneliness. Our culture urges us to be sexual cannibals, feeding on human flesh while denying the human soul that has been made for a divinely given satisfaction.

We are lonely because we may have pushed love away or locked love out. And we may be lonely just through circumstances — living in separation or alienation not of our choosing.

And within that lonely living we all endure, there can be found the compassionate Jesus, the Man of Sorrows, waiting for us. Lent is a privileged time to foster the freedom and kindness necessary to meet Jesus Who became broken to meet our needs. Let's look for him and go to him, starting with the ache of loneliness of our own hearts. Let's thank him for facing without reservation or regret our needs, pains and incompleteness. Through our prayer we can remind him that he is not alone in us; in doing so, we can find that we too are not alone. Such an amazing grace can become a source of endurance and hope, for as we stay with Jesus in his suffering, we may rejoice with him in his victory.

Smyslu (křesťanských) Velikonoc porozumíme na pozadí Velikonoc židovských

www.vira.cz

Židovské Velikonoce (pesach)

Obsahem židovského svátku je oslava Boha - Zachránce (Spasitele). Židé si připomínají Boží záchranu z egyptského zotročení a slavné vyjití (exodus) z Egypta. Hospodin vysvobodil Izraelity celou řadou mocných zásahů. Na znamení Boží ochrany každá izraelská rodina obětovala Bohu beránka, který byl bez vady a jeho krví potřeli rám dveří svého domu. Izraelité takto byli uchráněni před zkázou, která kolem nich přešla bez povšimnutí. Odtud pochází židovský název Velikonoc: "pesach" - "uchránění, ušetření, přejítí".

Křesťanské Velikonoce

Vyvedením Izraelitů z egyptského otroctví Boží záchraná iniciativa neskončila. Záchrana Izraelitů se stala předobrazem spásy člověka od všeho zotročení, ponížení, zla a smrti. Bůh totiž neopustil člověka, který se od něj odvrátil a upadl do područí zla a smrti.

Všechny starozákonní předobrazy a prorocství o spáse došly svého naplnění v Ježíši Kristu, jehož jméno v hebrejštině znamená: "Bůh zachraňuje, Bůh je spása". Ježíš sám zaujímá místo velikonoční oběti a stává se obětovaným beránkem bez vady. On, nevinný, bere na sebe hřích i jeho důsledky: utrpení, nemoci, bolest a smrt. Dává svou krev na ochranu (pasch) pro všechny.

Ve smrti ale nezůstal. Byl vzkříšen. Otevřel tak cestu novou a věčnou, cestu skrze smrt a vzkříšení k definitivnímu "exodu" - vyjití, "pesachu" - přejítí z tohoto světa zotročení a smrti - do světa Božího. Tato cesta je otevřena pro každého z nás...

Svátek Velikonoc je oslavou a zpřítomněním naší spásy.

Svátek Velikonoc je oslavou vzkříšeného Krista.

Ty a Ježíš: nepřemožitelná dvojice

Pán se rozhodl, že kvůli nám, kteří jsme jeho tělem, sám předem půjde naší cestou. (Svatý Augustin)

V životě nastávají nebezpečné situace, které by nás musely přivést ke vzpouře nebo uvrhnout v zoufalství, kdybychom stále znovu nezačínali s onou nadějí, která se naplno projeví při slavení velikonoční bohoslužby - liturgie Veliké noci: Ježíš žije, vstal z mrtvých, Bůh ho vzkřísil. Potupná smrt na kříži nebyla posledním slovem. Velikonoce nám dávají dost světla, abychom putovali údolím stínů plni síly, důvěry a odvahy. (Johannes B. Brantschen)

Velikonoce znamenají

**že láska a život jsou silnější než smrt,
že hrob není konečnou stanicí života,
že pouta, která brání našemu životu, se rozvazují,
že skrze vzkříšení můžeme objevit nový život,
že ve víře v Ježíšovo vzkříšení můžeme zakoušet vzkříšení
i my sami na sobě,
a že můžeme
k životu probouzet
i druhé.**

**Kristus byl vzkříšen
jako první,
v něm všichni
dojdou života.**

(srov. 1 Kor 15,20-22)

BLAHOPŘEJEME

Pan **Gustav Ulc** oslavil 26. února 2016 své osmdesáté narozeniny. Těší se dobrému zdraví. Manželka Slávka mu přeje do dalších let pevné zdraví a Boží požehnání. K tomu se připojuje celá krajanská rodina.

Czech Voice of Cleveland

With Joe Kocab

Téměř po padesáti letech, kvůli zdraví, ukončuje Joe Kocab vysílání na radiové stanici Czech Voice of Cleveland. V neděli 28. února 2016 bude poslední vysílání. Joe je mnoho let velmi aktivní člen české komunity v Clevelandu, OH. Podporuje české misie nejenom v USA, ale také v zahraničí. Pomáhá studentům, kteří studují v Římě a bydlí na české koleji Nepomucenum. Joe, děkuji Vám za Vaši hlubokou víru, která se konkrétně projevuje v nezištné pomoci druhým. Bůh Vám žehnej.

Fr. Antonín

ZEMŘELI:

5. února 2016 zemřela v nemocnici v Manhasset vzácná žena, paní **Dagmar Čermáková**. Letos by se dožila 94 let. Zádušní mše svatá byla sloužena 13. února v kostele Panny Marie Královny Mučedníků ve Forest Hills. Milá paní Dagmar, děkuji Vám za vše, co jste pro krajany v New Yorku udělala. Bůh ať Vás odmění věčným životem. Odpočinutí věčné dej ji, Pane, a světlo věčné ať ji svítí. Za celou krajanskou rodinu chci poděkovat paní Zdence Rosenberg, která se o ni v době její nemohoucnosti velmi dobře starala a byla jí oporou.

Fr. Antonín

Dobrodružství s češtinou | Dobrodružstvo so slovenčinou

CZECH & SLOVAK Summer Day CAMP

August 22 - September 2

Weekdays 9am - 4pm

Czech/Slovak native camp instructors

To learn More: 201 496 4393 | czskschool@bohemianhall.com
czechslovakculturalcenter.org

Czech and Slovak Cultural Center | 29-19 24th Ave, Astoria, NY 11102

4. února The European Parliament adopted the Resolution on Systematic Mass Murder by ISIS, which condemns the ongoing atrocities in the Middle East as genocide. It stresses that the “so-called ‘ISIS/Da’esh’ commits genocide against Christians and Yazidis, and other religious and ethnic minorities.”

12. února Papež František a moskevský patriarcha Kirill se sešli v budově havanského letiště. Po více než dvouhodinovém soukromém rozhovoru oba podepsali společné prohlášení zdůrazňující společné aspekty obou církví. Papež František pak pokračoval na plánované cestě do Mexika.

12. února Apoštolská nunciatura v České republice sděluje, že Svátý otec, papež František dnes jmenoval biskupem plzeňské diecéze Monsignora **Tomáše HOLUBA**, generálního sekretáře České biskupské konference, faráře baziliky svatých Petra a Pavla a děkana Kolegiátní kapituly na pražském Vyšehradě.

18. února Národní galerie promeškala lhůtu a nepředala církvi obraz Madony z Veverří. Vzácný gotický obraz původem z kostela ve Veverské Bítýšce měla dovézt do Diecézního muzea v Brně do dnešní sedmnácté hodiny. Církev nedávno nad galerií vyhrála soudní spor. Podle verdiktu jí obraz náleží na základě takzvaného zákona o církevních restitucích.

20. února Zádušní mše svatá v bazilice Neposkvrněného Početí Panny Marie ve Washingtonu D.C. za zemřelého Antonína Scaliu, soudce Nejvyššího soudu (1986), který zemřel dne 13. února v Shafter, TX.

21. února Začala v Římě mezinárodní konference “Za svět bez trestu smrti”, kterou pořádá hnutí Sant Egidio. Papež František požaduje celosvětové zrušení trestu smrti. Poukázal na to, že příkázání "Nezabiješ" je absolutní a platí jak pro vinné, tak pro nevinné lidi.

24. února O tom, aké je miesto Katolíckej cirkvi v dnešnej postmodernej spoločnosti, ako má s ňou viesť Cirkev dialóg a v čom môže byť pre ňu v týchto podmienkach prínosom, diskutovali na medzinárodnej konferencii Konferencie biskupov Slovenska v Bratislave. V Aule Benedikta XVI. Rímskokatolíckej cyrilometodskej bohosloveckej fakulte Univerzity Komenského (UK) v Bratislave vystúpili hostia z Talianska, Španielska, Slovenska, Nemecka a Švédska.

Blahopřejeme k narozeninám

v **měsíci březnu**: Helena Kočicová 1. března, Dennis Sikorjak 2. března, Elen Samko 2. března, Jiří Krátký 7. března, Věra S. Kolasa 11. března, Dr. George Švejda 12. března, Růžena Daněk 14. března, Josef Daněk 16. března, František Fojtík 17. března, Tony Kočica 20. března, Irma Doskočil 23. března, Anna Hnizda 24. března.

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

V minulém období přispěli: Miroslav Kašpar, Miroslav a Ingrid Chybík, Vladimír a Jana Pavlovsky, Imrich Koval, Gustav a Slavka Ulc, Vladimír a Jane Brotanek, Libuše Král, Pat a Ed Babor, William Jakovac, George a Hedvika Kratyk, Bohdan a Jirina Kowalyk, Milan a Eva Fryscak.

úmysly mší svatých v měsíci březnu 2016

datum	úmysl	dárce
2. března	Za + Dagmar Čermákovou	Libuše Král
6. března	Na poděkování za 90 let života	rodina Kocurkova
7. března	Za Jiřího Krátkého, za další zdraví a požehnání v den narozenin	Hedvika Krátká
9. března	Za + Dagmar Čermákovou	Pavel Weirich
13. března	Za + syna Aloise Hanáka	Milada Hanak
16. března	Za + Dagmar Čermákovou	George a Hedvika Krátcí
19. března	Za + manžela Stanislava Mergla	Irene Mergl
20. března	Za + rodiče Josefa a Josefu Klusáčkovy a celou rodinu	Bohdan a Jirina Kowalyk
23. března	Za rodinu Hanákovu na Moravě	Milada Hanak
27. března	Za krajanskou rodinu (Velikonoční neděle)	
30. března	Za Ivanku Kowalyk Berger a celou rodinu	Bohdan a Jirina Kowalyk

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info
Slovenská mše sv. každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu
(1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohnnepomucene.org>

Narodil se na Českomoravské vysočině, rodina se ale brzy přestěhovala do Vídně, kde otec pracoval jako strojný zámečnick. Roku 1918 se vrátil s rodiči do Stříteže a na studium dlouho neměl pomyšlení. Na doporučení místního faráře se nakonec přece odhodlal ke studiu a shodou okolností se dostal roku 1924 do Prahy. V roce 1932 maturoval na Arcibiskupském gymnáziu. Poté byl poslán do římské papežské koleje Nepomucenum studovat teologii a filosofii na lateránském Ateneu. Na kněze byl vysvěcen 11. července 1937 v Římě a rok tam byl představeným české koleje. 1938 se vrátil do vlasti a byl kaplanem nejprve v tehdejších Falknově (Sokolov), kde zažil národnostní napětí i nenávisť, naposledy pak u svatého Mikuláše na Malé Straně v Praze. Po zrušení českých vysokých škol v roce 1939 přednášel na náhradním teologickém učilišti, pro protiněmecký postoj byl však (v letech 1942 až 1943) 13 měsíců internován v Zásmukách.

Po válce nastoupil na obnovenou teologickou fakultu jako asistent prof. J. Cibulky pro obor křesťanská archeologie a dějiny umění. Během ročního studijního pobytu v Paříži v letech 1946-1947 stihl sepsat disertaci o freskách v jihofrancouzském Tavant, která byla pochvalně přijata na mezinárodním fóru. Doktorát mu udělila Univerzita Karlova.

Po zrušení teologických učilišť v roce 1950 byl povolán na vojenské cvičení, kde 13 měsíců manuálně pracoval. Začátkem roku 1952 byl spolu s dalšími třiceti katolíky zatčen a odsouzen na 22 let vězení. Vrátil se až po téměř čtrnácti letech v roce 1965. Prošel několika manuálními zaměstnáními, přesto i v této těžké době sloužil jako teolog v podzemní církvi. V roce 1969 nastoupil na bohosloveckou fakultu v Litoměřicích pro obor Teologie svátostí a křesťanská archeologie, ale už roku 1970 musel z fakulty odejít. Poté vykonával duchovní správu na faře v Praskolesích u Zdic, kde si však získal takovou vážnost, že se znelíbil úřadům a v roce 1975 musel odejít do důchodu. Roku 1988 mu byl udělen čestný doktorát teologie na univerzitě v Tübingen. Jako jeden z prvních podepsal Chartu 77 a spolupracoval s disidenty, kteří později zaujímali vysoká místa ve státní správě. O jeho aktuální statě byl i velký zájem v cizině, kde publikoval v mnoha odborných časopisech a několik jeho prací vyšlo v překladu i knižně. Postupně si získal důvěru pražského arcibiskupa kardinála Tomáška a stal se jeho rádcem.

V listopadu 1989 navštěvoval stávkující studenty a často hovořil na pozvání v terénu. Když si bohoslovci v Litoměřicích prosadili personální změny, vrátil se tam jako profesor a děkan. Zemřel náhle v Itálii 18. srpna 1990 při koupání v moři. Pochován je mezi voršílkami na vyšehradském hřbitově.